

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: R. K., bytem K. , proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem
Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 7.8.2013 proti
rozhodnutí žalované ze dne 12.6.2013 č.j. X o invalidní důchod,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 7.8.2013 se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 12.6.2013 č.j. X, protože s ním nesouhlasí, neboť dle něho zdravotní stav, který popsal, odpovídá invaliditě druhého stupně; byl nedostatečně zjištěn či chybně posouzen, proto požadoval, aby byl znovu posouzen jeho zdravotní stav včetně připojených lékařských zpráv; závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 12.6.2013 a vrácení věci žalované. (K žalobě následně připojil mimo jiné i kopii napadeného rozhodnutí.)

*Napadeným rozhodnutím ze dne 12.6.2013 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 26.3.2013, kterým byla zamítnuta jeho žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), neboť podle lékařského posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen **OSSZ**) Sokolov ze dne 20.3.2013 není invalidní, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost pouze o 20%. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 12.6.2013 žalovaná zdůraznila, že novým posudkem o*

invaliditě ze dne 28.5.2013 žalobce nebyl uznán invalidní, i když se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., oddíl E, položce 1b) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb. (dále jen **vyhláška**), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 10-20%, a žalobci byla přiznána horní hranice, tj. 20%, která ve smyslu § 3 citované vyhlášky nebyla změněna, proto nemohlo být námitkám žalobce vyhověno.

Z obsahu vyžádaného posudkového spisu OSSZ Sokolov vedeného ohledně žalobce a v něm založeného záznamu o jednání a posudku o invaliditě této OSSZ ze dne 20.3.2013 a dále ze záznamu o jednání a posudku o invaliditě v řízení o námitkách vypracovaného ČSSZ pracoviště Plzeň dne 28.5.2013 vyplývá, že žalobce nebyl uznán invalidní dle § 39 odst. 1 zákona, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost pouze o 20%, když rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobce je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., oddíl E, položce 1b) přílohy vyhlášky, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 20%, a tato míra poklesu ve smyslu § 3 a 4 citované vyhlášky nebyla změněna.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 20.8.2013 navrhla důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen **komise** či **PK MPSV**) a rozhodnutí ponechala na výsledku dokazování a úvaze soudu. Ze zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 12.6.2013 bylo žalobci doručeno dne 18.6.2013.

V této projednávané věci se jedná o dávku podmíněnou zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve správním soudnictví ve věcech důchodového pojištění posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnců PK MPSV, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění. Z těchto důvodů požádal soud PK MPSV – pracoviště v Plzni o vypracování posudku, který byl vypracován po jednání konaném dne 24.10.2013, kdy byl přítomen i žalobce za účasti odborného lékaře z oboru ortopedie, a komise uvedla v závěru posudku, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalobce nebyl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona, protože nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%, když komise hodnotila zdravotní postižení žalobce stejně jako OSSZ i v řízení o námitkách dle kapitoly XIII., oddíl E, položce 1b) přílohy vyhlášky na horní hranici 20%, ale na rozdíl od nich z důvodu dělnické profese a dosažené kvalifikace žalobce zvýšila míru poklesu dle § 3 odst. 2 vyhlášky o 10% na celkových 30%. Komise uvedla, že byl zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je chronický vertebrogenní algický syndrom bederní páteře, který je bez kořenové symptomatologie, dále byly provedenými vyšetřeními zjištěny na hrudní a bederní páteři degenerativní změny, stav po Morbus Scheuermann, osteopenie v oblasti bederní páteře a kyčelních kloubů; po zvedání těžkého břemene v 01/2012 došlo k prolomení krycí plotny obratle L4. Funkčně je přítomno omezení statiky a dynamiky bederní páteře lehkého stupně, hybnost horních a dolních končetin není omezena, bylo vysloveno podezření jen na počínající

polyneuropatii dolních končetin. Dle rtg vyšetření jsou popisovány i lehké degenerativní změny v oblasti sakroiliakálních skloubení a kyčelních kloubů bez funkčního omezení. Dále je nepravidelně léčen pro arteriální hypertensi zjištěnou v roce 2007, dosud bez prokázaných orgánových změn. Je nutná korekce zraku brýlemi na blízko i na dálku pro hypermetropii, presbyopii a je popisována počínající katarakta obou očí, s korekcí je visus v normě. Žalobce není schopen práce spojené s větší fyzickou zátěží, s manipulací s těžkými břemeny nad 10 kg, v setrvalých polohách, ve zvýšeném riziku prochlazení, s nutností delšího stání.; je schopen pracovního zařazení s omezením pro vertebropaty.

Žalobce před dožádaným Okresním soudem v Sokolově dne 18.11.2013 setrval na podané žalobě a vyjádřil nesouhlas s uvedeným posudkem PK MPSV, protože má neustálé bolesti, nemůže pořádně chodit, sedět a stát, proto se domnívá, že se jedná u něho o invaliditu druhého stupně, když komisí doporučená zaměstnání by nemohl vykonávat a považuje se za neschopného výkonu jakéhokoliv zaměstnání.

K žádosti soudu *PK MPSV doplnila svůj posudek dne 18.12.2013*, kdy setrvala na svém posudku ze dne 24.10.2013 a v závěru tohoto doplnění zdůraznila, že žalobce sice udává výrazné subjektivní potíže, avšak objektivní ortopedický a neurologický nález kořenovou symptomatologii neprokazuje, omezení statiky a dynamiky bederní páteře je lehkého stupně, hybnost horních a dolních končetin omezena není; bylo vysloveno podezření na počínající polyneuropatii dolních končetin, které je však funkčně nevýznamné. Komise také uvedla, jaká míra poklesu by se týkala jednotlivých zdravotních postižení žalobce, pokud by byla hodnocena samostatně (rozmezí 5-10%). *(Stejnopis posudku i jeho doplnění byl doručen žalobci i žalované.)*

Ústního jednání u zdejšího soudu dne 22.1.2014 se žalobce nezúčastnil, ani neúčast neomluvil; závěrem zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby s ohledem na závěr posudku PK MPSV a jeho doplnění, neboť se žalobci nepodařilo prokázat, že by byl invalidní.

S účinností od 1.1.2010 je stanoveno v § 39 zákona následující:

(1) Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

(2) Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla

- a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,*
- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,*
- c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.*

(3) Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činností. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Pro úplnost krajský soud dodává, že dle § 3 odst. 1 citované vyhlášky v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení

a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. Podmínky pro toto zvýšení byly shledány PK MPSV, jak uvedeno shora.

Žalobce se podanou žalobou domáhá přiznání nároku na invalidní důchod z důvodů v ní uvedených. Od 1.1.2010 se za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce /§ 2 odst. 3 věta druhá vyhlášky č. 359/2009 Sb./.

Subjektivní pocit žalobce o tom, že by mu měla být přiznána invalidita druhého stupně pro jím popsané zdravotní potíže, nemůže být důvodem pro přiznání požadovaného stupně invalidity, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem. Invaliditu v příslušném stupni lze pojištěnci přiznat pouze tehdy, jestliže vyplývá z výsledku lékařských vyšetření a nikoliv proto, že pojištěnec je subjektivně o své invaliditě přesvědčen či argumentuje důvody shora uvedenými. Navíc nelze ani přehlédnout, že důkazní břemeno spočívá na žalobci, tudíž prokázání tvrzení ohledně invalidity prokazuje zejména lékařskými zprávami ošetřujících lékařů, které jsou posudkově zhodnoceny posudkovými lékaři OSSZ či ČSSZ nebo PK MPSV, kteří jsou ze zákona oprávněni k posuzování invalidity pojištěnců.

Soud ještě připomíná, že podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění, soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci *stav ke dni 12.6.2013*. Pokud u žalobce dojde (nebo již došlo) ke zhoršení jeho zdravotního stavu, má kdykoliv znovu možnost podat žádost o přiznání invalidity prvního, druhého či třetího stupně v novém správním řízení (nejlépe po poradě se svými ošetřujícími lékaři). Přiznání invalidity však není vázáno na situaci na trhu práce, na nemožnosti zajistit si vhodné zaměstnání apod.

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl v této věci soud k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 12.6.2013 není důvodná*. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobce vycházel soud především z posudku PK MPSV ze dne 24.10.2013 (*doplněného dne 18.12.2013*) vypracovaného na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobce, protože komise pro jeho posouzení měla dostatek odborných lékařských nálezů z doby před vydáním napadeného rozhodnutí. Soud považuje za přesvědčivé i posudkové závěry, k nimž komise na základě zjištěných skutečností dospěla, neboť v posudku je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, je popsána míra funkčního postižení vyplývající z jeho onemocnění, řádně je odůvodněn posudkový závěr, je stanoveno i omezení, které však žalobce nevylučuje zcela z možnosti výkonu zdravotně vhodného zaměstnání. Lékař OSSZ, který vypracoval podkladový posudek pro vydání rozhodnutí žalované ze dne 26.3.2013, i lékař ČSSZ hodnotící zdravotní stav žalobce v řízení o námitkách, tak i PK MPSV, hodnotili zdravotní stav žalobce zcela shodně, pouze PK MPSV zvýšila přiznaných 20% míry poklesu pracovní schopnosti o 10% dle § 3 odst. 2 vyhlášky na celkových 30%, ani tato výše však nedosahuje minimálně potřebných 35% této ztráty pro invaliditu prvního stupně, natož 50% nutných pro invaliditu druhého stupně, tudíž žalobce nebyl uznán invalidní k datu vydání napadeného

rozhodnutí. Posudek PK MPSV soud považuje za úplný a celistvý, jelikož byl vypracován za účasti odborného lékaře z oboru ortopedie po zhodnocení veškeré předložené zdravotnické dokumentace žalobce a při vyhodnocení posudkových závěrů bylo vycházeno ze zjištěných diagnóz.

Ze shora uvedených důvodů proto soud *žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.*, ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku). *Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 12.6.2013 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, neboť žalobce neprokázal, že splňuje podmínky pro přiznání invalidity minimálně prvního stupně a žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i se všemi námitkami žalobce proti rozhodnutí ze dne 26.3.2013.

Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 22. ledna 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně